

Sygn. akt V KK 201/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik (przewodniczący)

SSN Tomasz Grzegorzczak

SSN Józef Szewczyk (sprawozdawca)

Protokolant Anna Kowal

w sprawie **A. Z.**

obwinionego z art. 51 § 1 kw, art. 75 § 1 kw i art. 145 kw

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 kpk

w dniu 17 lipca 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść obwinionego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Ż.

z dnia 11 października 2013 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w Ż. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 11 października 2013 r., Sąd Rejonowy w Ż. przyjmując, że okoliczności i wina obwinionego nie budzą wątpliwości, na mocy art. 93 § 1 i 2 k.p.w. uznał obwinionego A. Z. za winnego popełnienia zarzuczanych mu wykroczeń z art. 51 § 1 k.w., art. 75 § 1 k.w. oraz art. 145 k.w. i za to na podstawie

art. 51 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. skazał go na łączną karę grzywny w kwocie 200 zł.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 28 października 2013 roku.

Od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego z dnia 11 października 2013 r., kasację wywiódł Prokurator Generalny.

Na podstawie art. 110 k.p.w. zaskarżył wyrok w całości na korzyść obwinionego A. Z.

Na podstawie art. 111 k.p.w., art. 526 § 1 k.p.k. oraz art. 537 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. zarzucił: rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa karnego procesowego, to jest art. 93 § 2 i 4 k.p.w. w zw. z art. 21 § 1 pkt 2 k.p.w., polegające na rozpoznaniu sprawy w postępowaniu nakazowym pomimo tego, że było ono niedopuszczalne, gdyż w świetle zgromadzonych dowodów, w tym informacji, iż obwiniony posiada umiarkowany stopień niepełnosprawności, zachodziła uzasadniona wątpliwość co do poczytalności obwinionego w chwili popełniania czynów.

Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu, do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Zgodnie z treścią art. 93 § 2 i 4 k.p.w. orzekanie w postępowaniu nakazowym w sprawach o wykroczenia może nastąpić tylko wówczas, jeżeli okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości, a nadto jeżeli nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 21 § 1 k.p.w. czyli sytuacje, w których obwiniony obligatoryjnie w toku postępowania musi mieć obrońcę (obwiniony jest głuchy, niemy lub niewidomy albo zachodzi uzasadniona wątpliwość co do jego poczytalności).

W rozpoznawanej sprawie wystąpiła przesłanka niedopuszczalności rozpoznania sprawy w postępowaniu nakazowym, określona w art. 21 § 1 pkt 2 k.p.w., bowiem zachodziła uzasadniona wątpliwość co do poczytalności obwinionego.

Z protokołu przesłuchania A. Z. jako osoby podejrzanej o popełnienie wykroczeń przeprowadzonego w dniu 17 września 2013 r. wynika, iż podczas tej czynności oświadczył on, że ma ustalony stopień niepełnosprawności i utrzymuje się z renty socjalnej (k. 21v). Znalazło to odzwierciedlenie w projekcie wniosku o powołanie biegłego psychiatry celem ustalenia poczytalności obwinionego w czasie popełnienia zarzucanych czynów, gdyż ustalono, że posiada on umiarkowany stopień upośledzenia umysłowego (k. 24). Z niewiadomych przyczyn, nie powołano biegłego psychiatry w sprawie.

Także analiza zeznań świadków oraz charakter zarzucanych A. Z. wykroczeń uzasadnia przypuszczenie, iż zachowania te mogły wynikać z zakłócenia czynności psychicznych.

Przedstawione okoliczności wskazują, iż istniały uzasadnione wątpliwości co do poczytalności obwinionego w czasie popełnienia wykroczenia. W tej sytuacji rozpoznanie sprawy w postępowaniu nakazowym było niedopuszczalne. Sprawa obwinionego powinna zostać skierowana na rozprawę, zaś obwinionemu należało wyznaczyć obrońcę z urzędu i poddać go badaniu przez biegłego psychiatrę (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16 lipca 2013 r., III KK 193/13).

Rażąca obraza art. 93 § 2 i 4 k.p.w. w zw. z art. 21 § 1 pkt 2 k.p.w. mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku.

W konsekwencji, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w L.